

Jag har läst

Makten, Männen, Mörkläggningen

Av Deanne Rauscher & Janne Mattson
(Vertigo förlag, 2004) och

Bordellhärvan – makten, männen, mörkläggningen

Av Deanne Rauscher, Gösta Elmquist
och Janne Mattsson (Pocketförlaget, 2012)

Jag har också sett filmen **Call Girl** (2012)

Pia Hellertz – juli 2013

Jag har fått en ny kvinna att beundra. Hon är osedvanligt modig. Socionomen, författaren,

och avslöjaren Deanne Rauscher. Förutom böckerna om bordellhärvan, har hon varit med och skrivit boken om *”Den motvillige monarken”* (som jag inte läst) samt biografien om gangstern Mille Markovic. Hon har blivit hotad, hånad och kränkt, men hon har inte gett sig. Hon utsätts för vidriga påhopp och tillmälen på exempelvis Flashback. Aftonbladet skrev den 10 januari 2012:

”Deanne Rauschers böcker har orsakat jordbävningar i maktens korridorer och satt hela kungahuset i gungning. Det har gett henne mäktiga fiender. Men under det intensiva slutarbetet med biografien om gangstern Mille Markovic ställdes hon inför en helt ny utmaning.”

Det visade sig att hon fått cancer¹.

Jag började läsa böckerna av två skäl. Dels kände jag Janne Mattson för många år sedan. Vi var goda vänner och bodde på samma gård i Skogås, Trångsund. Det var under den perioden när han gick på Journalisthögskolan och kämpade mot drogerna. Men vi förlorade kontakten när jag flyttade och jag hade ingen aning om vad som hände med honom. Nu har jag förstått att han blev en ansedd journalist som dessutom gjort film och skrivit böcker. Den andra anledningen var att jag arbetade som kanslist i en forskargrupp under ett år 1971-1972, ”Projektet Frivårdsförstärkning”, som forskade om missbruk och som höll till i Justitiedepartementets lokaler, d.v.s. de år när Lennart Geijer var stadsminister. Som en liten parentes kan jag berätta att Lennart Geijer var den första VIP-person som uppmanade mig att säga Du till honom eftersom den s.k. Du-reformen då pågick.²

Jag var aktiv i KRUM, *Riksförbundet för kriminalvårdens humanisering*, och jag gillade Geijer. Han var en stor humanist och brukade ibland beskrivas som ”fångarnas vän”. När jag

¹ I en artikel i Aftonbladet 2012, <http://www.aftonbladet.se/nyheter/article14179821.ab?teaser=true>, säger hon *”Att få cancer är det bästa som har hänt mig. Den fick mig att stanna upp.”* Jag talade med Deanne på telefon den 22 juli 2013. Hon berättade då att hon är frisk nu efter strålning och medicinering och mår bra.

² <http://sv.wikipedia.org/wiki/Du-reformen>

fick höra att han gick till prostituerade blev jag besviken, men la inte ner mer energi på ämnet – förrän nu när jag förstod att Janne varit med och skrivit om detta. Janne, med sina erfarenheter inom drogvärlden och med sitt sociala patos som jag redan då hade upplevt, borde ha nåt spännande att avslöja. Dessutom tänkte jag att nåt måste jag väl ändå läsa av det han skrivit. Och gav mig i kast med den första boken.

Boken handlar om...

Våren 1976 arresterades ”bordellmamman” Doris Hopp eftersom hon var misstänkt för att leda en omfattande s.k. Call girl-verksamhet i Stockholm. Då började en sensationell skandal nystas upp. Framstående politiker avslöjades som kunder till prostituerade. Den mest omtalade blev dåvarande justitieministern Lennart Geijer. Men även Torbjörn Fälldin, Olov Johansson, finansministern Gunnar Sträng, riksbankschefen Krister Wickman och många flera. En intressant information var att Hopps försvarsadvokat blev Leif Silbersky. Doris Hopp var mycket samarbetsvillig under förhören och berättade. Kanske var det en av anledningarna till att hennes straff blev så kort. Hon dog år 1998.

Janne Mattsson

Deanne Rauscher och Janne Mattsson har cirka 30 år efter händelserna intervjuat många inblandade, både de prostituerade, några av deras kunder, inklusive politiker samt poliser. Under tre års tid samlade de fakta innan de publicerade första boken år 2004. Det var i huvudsak Deanne som gjorde researchen. Det var hon som fick ta del av hemligstämplat material både på Säpo och hos polisen. Janne var med under cirka ett år i mitten av perioden. Genom honom fick författarna tillgång till det material som Studio-S samlat in inför ett program som hette ”Papperen på bordet” den 2 maj 1978. ”Därmed gick ridån på nytt upp för bordellhärvan. Och den här gången flyttades scenen till riksdagshuset”, skriver författarna.

Det är nu – i skrivande stund - 37 år sedan det hela ägde rum. Många är döda, andra är pensionärer och därmed kanske mer benägna att berätta. Inför uppföljaren, *Bordellhärvan – makten, männen, mörkläggningen*, som publicerades 2012 gjorde författarna några nya intervjuer. Då hade Janne Mattsson dött i cancer och Gösta Elmquist, som är författare och journalist och arbetade på Expressen när bordellhärvan avslöjades, gick in som medförfattare. Boken är en gedigen presentation av berättelser och fakta.

”Geijeraffären”

Författarnas syfte med den första boken var att

” ... äntligen ge de prostituerade kvinnorna en röst – något som de hela tiden förvägrats av maktens män inom både politik och media – men också att visa på att det finns ett osynligt brödraskap som aktiveras när makten är hotad och som innebär att leden sluts.” (sid. 387)

När jag läst den första boken, *Makten, männen, mörkläggningen*, och började bläddra i den andra, *Bordellhärvan - Makten, männen, mörkläggningen*, visade det sig att det var samma bok som blivit uppdaterad. Så jag har i princip läst samma bok två gånger, och därmed också fått lite uppdatering.

Böckerna är spännande skrivna, med dramatik, spännande dialoger och personporträtt som gör att man tycker sig lära känna personerna som beskrivs. Ibland upplevde jag böckerna som skönlitterära deckare med berättelser om hur polisen samarbetar, skuggar och förhör. I långa berättelser i dialogform växer bilden fram av ett intrikat nätverk av kunder och prostituerade med Doris Hopp som spindeln.

Författarna har läst förhørsprotokoll, gamla tidningsartiklar, dokument som inte längre är sekretessbelagda och mycket, mycket mer. Den är också skriven som en faktabok. De har gjort en gedigen research, vilket sannolikt är oerhört viktigt i en avslöjarbok som denna, där maktens män granskas inpå kalsongerna. Gunnar Sträng hade en trasig undertröja och Geijer trasiga kalsonger, eller om det var tvärtom. De ingående berättelserna som de prostituerade gav var så detaljerade att jag ibland blev både pinsamt generad och illamående. De gav en inblick i de prostituerades oerhört utsatta värld.

Den s.k. Geijeraffären är verkligen inte en affär där bara Lennart Geijer figurerade. En stor del av makttoppen finns med i de prostituerades förhørsprotokoll. *"Men vem kan lita på såna?"* var mantrat.³ Torbjörn Fälldin ställde sig i talarstolen i riksdagen och sa: *"Jag vet att det är lögnen för jag fanns med på deras lista."* Men det var många prostituerade som namngav honom. Olov Palme nämns inte direkt men antyds. Thage G Peterson, som var justitieminister åren 1969 till 1976 och som senare blev riksdagens talman under åren 1988-1991 (*"så nära någon i Sverige kan bli president"*⁴) var på väg att med fotobevis avslöjas som bordellkund den 1 mars 1986. Men den natten mördades Olof Palme och Thage G.s skandal drunknade i större nyheter. Artikeln som avslöjar detta⁵ slutar med en intressant fråga:

"Vilken kunskap sitter Thage G. Peterson i sin tur inne med som gjort det möjligt att få vägen krattad ända fram till talmansstolen? Vem kan ha ett sådant inflytande och samtidigt befinna sig i en med Peterson liknande och kanske ännu ömtåligare situation?"

Thage G blev senare försvarsminister och han är fortfarande en respekterad representant för Socialdemokraterna och agerar i olika sammanhang.⁶

Min hjälte i boken – polismannen

Kanske hade historien om bordellhärvan drunknat i historiens glömska på grund Palmes och andras, inklusive massmedias kraftfulla och högröstade lögnen och förnekelseuttalanden om inte det visade sig att det fanns minderåriga flickor med i Doris Hopps "stall" (vilket namn förresten!). Polismannen, Ove Sjöstrand, som var den som först sattes på utredningen och som själv hade en tonårsdotter, började nysta i det spåret. Det var han som samlade in allt material inklusive dagböcker, telefonböcker, rapporter m.m. Det var han som förhörde alla prostituerade. Hans kompanjon, Morgan Svensson, orkade inte lyssna på "skiten". Det är ett av de mest spännande och samtidigt upprörande spåren i berättelsen. Alla struntade i ryktet om de minderåriga. Sjöstrand blev till och med skuggad och hotad. Men han fortsatte gräva och fick fram massor med information – som det visade sig att ingen tog på allvar, inte ens rätten.

Den 14-åriga flickan som i första boken kallades Liv, men som i uppföljaren framträdde med sitt rätta namn och på bild, Eva Bengtsson, var omhändertagen för samhällsvård och bodde på ett ungdomshem. Hon har senare försökt få upprättelse och skadestånd från staten, men har åter blivit osynliggjord och förnedrad. En av förhørsledarna, Morgan Svensson, bemötte Eva under förhören med orden: *"Håll käften ungdjäv! Sitt inte och ljug och prata en massa skit!"* Han klarade inte av att ta in den ohyggliga sanningen att höga politiker kunde bete sig så.

"Eva Bengtsson beskriver hela härvan och dess efterspel som en rad mentala övergrepp. Att männen som utnyttjade henne aldrig ställts till svars har fått konsekvenser. Konsekvenser för resten av hennes liv.

³ http://sv.wikipedia.org/wiki/Doris_Hopp

⁴ Källa: DSM nr 5/2011 *"Statsrådet Thage G. Peterson fotograferad på väg från horhus"*, sid. 27.

⁵ Se fotnot 4.

⁶ http://sv.wikipedia.org/wiki/Thage_G._Peterson.

<http://www.svtplay.se/klipp/1136226/s-kongressen-2013-intervju-med-thage-g-peterson-och-ulf-bjereld>

- I 35 år har samhället tryckt ner saker som har hänt. Tryckt ner det och mig gång på gång, trots att det hela tiden bubblar under ytan. Det är så himla viktigt att få detta utrett.
- Allting har hela tiden handlat om snuskubbarnas liv. Att deras liv inte ska fläckas ner. Att deras liv skulle bli förstörda om det kom ut att de utnyttjat minderåriga. Men mitt liv då? De andra utnyttjades liv? Vi har hela tiden tystats ner, säger Eva Bengtsson.” (ReNewMagazine, 11 maj 2013)⁷

”Egentligen kunde Doris Hopp och hennes affärer ha slutat här, en trivial historia om kåta, penningstinna män ur makteliten, utan moraliska betänkligheter vad gäller att betala för sex. Men bakom den triviala fasaden fanns det uppenbarligen inbyggt ett flertal apterade dynamitgubbar som till varje pris måste skyddas från att explodera.” skriver författarna. Bomben var framförallt de minderåriga flickorna. Men också att de inblandade kunderna riskerade att bli säkerhetsrisker, genom att de kunde utsättas för utpressning eller bli inblandade i spionhärvor. Det visade sig att ett par polska kvinnor fanns bland de prostituerade. Det kom till och med information från en prostituerad att den chefsåklagare som var inblandad i fallet hade varit kund hos henne.

Några av de få män som förhöordes påstod att de inte kunde ana att Eva var minderårig, trots att hon beskrevs av bordellmamman som ”utan bröst och inget hår mellan benen”. På nedanstående bild ser vi Eva idag med foton av sig själv från den tiden. Ett gulligt barn!^{8 9}

Liberal syn på sex

I förordet till boken beskriver författarna ett förslag till en reform av sexbrottslagstiftningen från 1976. Förslaget innehöll några riktigt ruskigt osmakliga punkter exempelvis:

- Sänk åldersgränsen för sexuellt umgänge med barn från 15 till 14 år.
- Incestbegreppet slopas helt och hållet. Alltså ska sexuella förbindelser mellan familjemedlemmar inte längre vara straffbara.
- För sexuellt inriktade beröringar, som inte kan anses vara sexuellt umgänge, föreslås

⁷ <http://renewmag.se/2013/05/verklighetens-call-girl-vill-bli-trodd/>

⁸ Om *Ove Sjöstrand* råkar läsa detta nån gång vill jag tacka innerligt för att du inte la dig för överheten, för att du fortsatte undersöka, fortsatte förhöra och intervjua, för att du inte tystnade och därmed synliggjorde barnen och avslöjade skandalens mörkaste djup.

⁹ Om *Eva Bengtsson* råkar läsa så vill jag framföra min djupaste medkänsla och en önskan om att du en vacker dag får total upprättelse samt även det skadestånd du har moralisk rätt till.

åldersgränsen tio år mot nuvarande 15 år.

- Våldtäktsbegreppet ska behållas men reserveras för de fall då gärningsmannen visat synnerlig hänsynslöshet eller råhet.
- Orden tukt, otukt och sedlighet tas bort ur lagtexten.

Inom RFSL, *Riksförbundet för sexuellt likaberättigande*, fanns det enligt författarna en arbetsgrupp, som kallade sig PAG, *Pedofila arbetsgruppen*, som var en grupp män. De lyckades få sexualbrottsutredningen att acceptera en del av sina idéer. En motivering var ”barns rätt till sexualitet”. Bland annat menade de att incest mellan vuxna skulle avkriminaliseras, exempelvis mellan en far och hans vuxna dotter. Förslaget kom från Justitiedepartementet när Lennart Geijer var chef. En av de prostituerade i Doris Hopps ”stall”, ”Inga”, blev senare riksdagspolitiker. Hon sa i en intervju om lagförslaget: ”*Man måste betänka att det här var på 1970-talet då massageinstituten betraktades ungefär som hälsokostaffärer.*” Som en parentes kan jag nämna att ”Inga” hade kunder som hon senare kom att träffa i riksdagshuset. ”*Jag mötte mina kunder i riksdagskorridorerna.*” Och det var inte riksdagshusets personal hon syftade på. Hon hade dessutom Kriminalvårdsstyrelsens generaldirektör Torsten Eriksson som kund.

Det fanns enligt Deanne Rauscher och hennes medförfattare, massor med bordeller både i Stockholm och ute i landet. Många fastighetsägare passade på att hyra ut till prostituerade och tjänade på det en extra hacka. Vakterna vid restaurangerna, varav Doris Hopps sambo, var en av dem, fick en extra slant av de prostituerade för att de skulle släppas in och ragga kunder.

I slutet av 1960-talet blev försäljning, köp och innehav av barnpornografi, djurporr och grov våldsporr tillåten, enligt författarna. På den här tiden var det inte olagligt att vara kund hos prostituerade, det var bara en skam. Men om det kom fram att Torbjörn Fälldin och andra haft sex med minderåriga, då hade det blivit en enorm skandal, med rättsliga efterföljder. Eller som en av utredarna formulerade det: ”*Om detta hade kommit fram före valet så hade det inte behövts något val. Då hade KDS vunnit.*” Det handlade ju både om toppolitiker inom S och inom några borgerliga partier. Palme gav i sina försvarstal sken av att man måste ta hänsyn till Fälldin inför kommande valet, men det fanns fler S-namn på de prostituerades listor än borgarpolitiker, så man kan undra vems skinn han värnade om. Det var i dessa försvarstal som Palme använde sina berömda okvädningsord: ”*Slidder, sladder . . . Strunt är strunt och snus är snus om än i polisiära promemorior*”. Åsa Linderborg skrev i Aftonbladet den 14 november 2012:

”Att Palme inte agerade då, och sen när allt röjdes sex år senare, kallade avslöjandet för ’slidder, sladder’ gör korruptionen desto större. Han blåljög för att rädda toppar inom näringsliv, media, det egna partiet och den borgerliga oppositionen. Så funkar den patriarkala strukturen, alldeles oavsett vilka makthavare som varit personligt inblandade i de enskilda delarna.”

Geijer versus Carl Persson

Under Geijers år som justitieminister fick han många fiender. En som inte gillade Geijers kriminalvårdspolitik var rikspolischefen Carl Persson. Enligt författarna rådde det en ideologisk konflikt mellan dem. Person var en ”*ämbetsman med strikt lojalitetskänsla mot sina uppdragsgivare.*”

”Detta visste Palme som kom att rida på denna lojalitet till det bittra slutet. Palme visste att Persson hade kopior på PM:n, men också att han aldrig skulle plocka fram dem och lägga dem på bordet. Det borde Carl Persson ha gjort när Palmes kränkningar började bli outhärdliga. Men han stod på sig och offentliggjorde aldrig dokumenten.” (sid. 325)

Carl Persson ansåg att Geijer var direkt olämplig som justitieminister, vilket inte underlättades av att den beryktade Ebbe Carlsson, som senare kom att bli inblandad i Palmeutredningen, i praktiken fungerade som justitieminister. Geijer lyssnade mycket på Ebbe Carlsson. Både SÄPO och Rikspolisstyrelsen var kritiska till Geijer. Carl Perssons situation blev svår under utredningsarbetet. Enligt författarna handlade han korrekt, men det fick besvärliga konsekvenser för honom.

Jag i december 1972
med SvD:s löpsedel.

Tänk om jag hade anat allt detta när jag på 70-talet var aktiv i KRUM, Riksförbundet för kriminalvårdens humanisering, och bland annat blev beskylld för att planera att ”smuggla vapen till interner på Kumla”. Men det är en historia jag ska berätta en annan gång. Aldrig kunde jag ana då att jag skulle bli ett slagträ i kampen mellan Geijer och hans fiender och därmed bli utsatt för ett ”justitiemord” som Aftonbladet kallade det, när historien började bli nyanserad i pressen efter mina JO- och PO-anmälningar och jag fick ”upprättelse”, dock med mycket små bokstäver.

Rättens arbete

Den rättsprocess som författarna avslöjat verkar ha varit skrämmande bristfällig. Med en åklagare som blir sjuk samt tar semester mitt under processen (och som det antyds ha varit kund hos prostituerade), poliser som antingen inte blir lyssnade på eller inte talar sanning, vittnen som inte blir utfrågade eller ens kallade till förhör, om prostituerade som inte blir lyssnade på, försvarsadvokater som spelar ett lömskt spel med mera. Leif Silbersky var som nämnts Doris Hopps försvarsadvokat. Silberskys roll som Hopps försvarsadvokat ifrågasätts och kritiseras av bokens författare. Någon, jag minns inte källan just nu, skrev att detta ärende var ”så nära Silberskys juridiska självmord” som han kunde komma.

Min envise hjälte, Ove Sjöstrand, som verkligen kommit viktiga sanningar om minderåriga flickor¹⁰ som utnyttjades av bordellmamman på spåren, får som sagt ingen chans att föra fram dessa uppgifter. De prostituerade barnen och kvinnorna presenterades med namn och personnummer, medan männen, kunderna, gjordes helt anonyma i dokumenten. Ingen av de minderårigas kunder fick något straff, trots att åtminstone tre män, den då mycket kände journalisten Sigvard Hammar samt Doris Hopps sambo Teddy Holmberg (dörrvakten) och Erik ”Stövelknekten” Olsson, hade erkänt sex med barnen.

Författarnas redogörelse för rättsprocessen är minst sagt upprörande och borde bli föremål för en ingående offentlig utredning. Om poliser, försvarsadvokater, åklagare och domare kunde bete sig på det sättet då – hur kan de göra idag? Kan samma sak hända igen? Är rättsprocessen verkligen rättssäker för alla inblandade?

Leif GW hindrar sanningen från att komma fram

Deanne Rauscher och Gösta Elmqvist publicerar en artikel den 19 november 2012¹¹ där de menar att Leif GW Persson på olika sätt hindrar sanningen om de minderåriga flickorna att komma fram. För mig blir det smärtsam läsning eftersom jag gillar Leif GW, läser nästan allt han skriver och tittar på hans TV-program. Han lär enligt författarna anklaga Eva och hennes kusin, som också tillhörde de minderåriga – hon var 15 år – för lögner om vilka som var deras

¹⁰ Det fanns också en minderårig grabb, som i boken heter Martin. Sexscenen mellan honom och Eva finns med i filmen. Hur de tvingades ligga med varandra medan de höga partygästerna tittade på.

¹¹ GW hindrar att sanningen om bordellhärvan kommer fram - <http://nyheter.4an.eu/?p=15575>

Se även Expressens artikel från 6 november 2012, som skriver att ”Leif GW Persson har kategoriskt förnekat att någon av toppolitikerna var kund hos Doris Hopp”. - <http://www.expressen.se/nyheter/dokument/unga-flickor-blev-sexutnyttjade-av-eliten-i-samhallet/>

kunder. Han kritiserar också poliserna som genomförde utredningen och kallar dem ”sladdertackor”. Hans eget bidrag till historien var inledningsvis att han var den anonyma källa som Bengt Bratt lutade sig mot när han skrev sin artikel till DN den 18 november 1977. Detta skriver Leif GW också om i sin självbiografi ”*Gustavs grabb*”, men hans och författarnas versioner skiljer sig åt. Varför skulle Leif GW förstöra sitt goda rykte och sin nuvarande framgång genom att fortsätta sprida osanningar? Vad skulle han vinna på det? Deanne Rauschers, Janne Mattssons och Gösta Elmqvists berättelser är mycket trovärdiga. Mer trovärdiga än Leif GWs? Jag tycker det.

Jag har också passat på att läsa Lillemor Östlins ”*Hinsehäxan*”. Hon berättar också om sin mångåriga ”relation” med ”Lennart”, som visar sig vara Lennart Geijer. Det var en relation som även verkar ha genomsyrats av en varm, ömsint, vänskap, men ”Lennart” var alltid noga med att betala för sig. Författaren berättar att han, första gången de ”träffades” hade betalat dubbelt så mycket som hon begärt. Jag skriver sannolikt något separat om den boken eftersom den gjort starkt intryck på mig.

Sanningen kommer vanligtvis fram

En mycket intressant reflektion är att det gått snart 40 år sedan bordellmamman Doris Hopp arresterades och skandalerna började nystas upp. Risken är stor att allt hade kunnat ”gömmas i glömskans snö”. Men liksom allt – eller åtminstone det mesta - som ”göms i snö dyker upp när det töar” så har Deanne Rauschers och hennes medförfattares böcker sett till att det började och att det fortsätter att töa. När dessutom regissören Mikael Marcimain gjorde filmen ”*Call Girl*” år 2012, med fantastiska Pernilla August som bordellmamman Doris Hopp och med boken som faktaunderlag, så aktualiserades diskussionerna om skandalerna igen – 37 år senare. Snön töade ändå mer. Filmen fick fantastiska recensioner och har åter fått människor att börja fundera och debattera. Enligt Wikipedia belönades filmen med International Critics' Award vid Toronto International Film Festival år 2012 samt publikpriset vid Stockholms filmfestival. Vid Guldbaggegalan 2013 nominerades filmen till 11 priser, däribland Bästa film, Bästa regi och Bästa manus.

Eftersom dåvarande oppositionsledaren Olof Palme hade nämnts av några prostituerade som kund fick han en roll i filmen, men familjen Palme ville då polisanmäla filmen för ”förtal av avliden”. Familjen och filmmakarna kom då fram till en överenskommelse som innebar att den filmsnutt där rollfiguren som tolkades som Palme hade sex med en minderårig på ett hotellrum klipptes bort¹². Som sagt, det som göms i snö dyker ofta upp i tö. Är sista versen sagd i denna historia? Filmen lär väcka många begrävda hundar. Varför är boken så viktig när den handlar om händelser sen snart 40 år tillbaka. För mig är mörkläggningsstendensen viktig att avslöja och kritiskt granska. Vad mörkläggs idag? Vilka lögnar sprids idag? Vilka kan man lita på?

Jan Gillberg, redaktör för tidningen DSM¹³, menar att Sverige utvecklats till ett mörkläggningsland. Det började med mordet på Ivar Krüger och fortsatte med bordellhärvan mordet på Palme, Estoniakatastrofen med mera. Ett enormt förnekarmaskineri startar för att tysta ner och mörklägga, där både massmedia, politiker och andra toppar inom samhället hjälps åt att tysta ner. Vi riskerar vår demokrati om detta får fortsätta. Det är nödvändigt att moraliska och etiska betänkligheter görs i samband med händelser i samhället och att yttrandefriheten och de mänskliga rättigheterna värnas.¹⁴ Om vi inte är vaksamma kan vårt samhälle utvecklas till en *demokrat*, ett begrepp som påstås ha myntats av den franske

---

¹² http://sv.wikipedia.org/wiki/Call_Girl

¹³ DSM står för Debatt, Sanningssökande, Mediakritik - <http://www.dsm.nu/> - Tidningen har som devis ”Att säga det som sällan sägs ... men som borde sägas ... behöver sägas”.

¹⁴ Det visar bland annat den aktuella diskussionen om mänskliga rättigheter, se http://www.svd.se/opinion/ledarsidan/farlig-inflation-av-de-manskliga-rattigheterna_8363242.svd.

sociologen Gerard Mermet, men vår Vilhelm Moberg var först. Det följande är ett citat ur Mobergs bok ”*I egen sak*”¹⁵:

”I en demokratur råder allmänna och fria val, åsiktsfrihet råder formellt men politiken och massmedian domineras av ett etablissemang som anser att bara vissa meningssyttringar skall släppas fram. Konsekvensen blir att medborgarna lever i en föreställning att de förmedlas en objektiv och allsidig bild av verkligheten. Åsiktsförtrycket är väl dolt, den fria debatten stryps.”

Även Jan Gillberg tar upp oron i en intressant artikel i DSM nr 3, 2010, med rubriken ”*Sverige på glid mot DEMOKRATUR*”.

Rekommenderar jag boken?

Ja, om du är intresserad av avslöjande kriminalhistoria, eller en spännande ”true story” om hur maktens män kan bete sig, eller en berättelse om hur utsatta människor kan behandlas och leva även i vårt land, eller bara vill läsa en spännande bok skriven av tuffa författare – då rekommenderar jag boken. Dessutom rekommenderar jag gärna nerslag i den diskussion som pågått några år på webben. Många har skrivit intressanta analyser i artiklar och inlägg. Men hoppa gärna över nättrollens ofta vidriga smutskastning.

Gräde på moset i boken var alla foton av de involverade som unga, engagerade. Här finns Leif GW, Jan Guillou, Peter Bratt, Ebbe Carlsson, alla nämnda politiker, jurister, makthavare och många fler. Kul att se!

Deanne Rauscher och
Gösta Elmquist

Peter Bratts avslöjande i DN den 18 november samt
DN den 20 november 1977.

Det har varit en spännande, lärorik och även skrämmande läsning. Läs den gärna! Men hoppa över första boken. Det räcker med ”*Bordellhärvan – makten, männen, mörläggningen*” från 2012. Just nu kostar den 48 kronor på Bokus och 49 kronor på AdLibris.

¹⁵ Moberg, Vilhelm (1984). [*I egen sak: obekväma inlägg i det offentliga samtalet*](#). Ordfront.